

Amanda Kvik

*Dama
pod velom*

Preveo Vladan Stojanović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2009.

*Luiju, čiji me umetnički
talent i vizija iznova
oduševljavaju. Istinski
sam ti zahvalna.*

Poglavlje 1

Mesečina mu je dobro pristajala.

Gejbrijel Baner, erl od Vajlda, zaogrnut srebrnkastom svetlošću na livadi, delovao je tajanstveno i opasno, kao oživljena legenda.

Fibi Lejton zaustavi kobilu na ivici šume. Zadržala je dah dok je Vajld jahao ka njoj. Trudila se da umiri drhtave ruke, na uzdama. Dama u plemenitoj potrazi ne sme izgubiti prisustvo duha.

Pomoć viteza zatočnika preko joj je potrebna. Nije imala veliki izbor. Ako ćemo pošteno, Vajld je bio jedina njoj poznata osoba sa svim neophodnim osobinama. Pokušaće da ga nagovori da se prihvati časnog zadatka.

Nedeljama se trudila oko njega. Usamljeni, povučeni, tvrdoglavi erl sve do večeras je zanemarivao njena provokativna pisma. U očaju se opredelila za drugačiju taktiku. Pokušala je da ga izmami iz jazbine, privlačnim i neodoljivim mamcem.

Njegovo prisustvo na usamljenom seoskom putu u Saseksu svedočilo je da je uspela u svom naumu.

Vajld nije znao ko je ona. Pisma je potpisivala kao Dama pod velom. Bilo joj je žao zbog bezazlene obmane. To je bio iznuđeni potez. Vajld bi sigurno odbio da joj pomogne, da je na početku avanture znao njen identitet. Otkriće mu se, tek kad ga ubedi da se prihvati potrage. Sigurno će joj oprostiti na opreznom prilazu kada shvati sve okolnosti.

Ne, Vajld je nije poznavao, ali je Fibi poznavala njega.

Osam godina ga nije videla. Za šesnaestogodišnjakinju je predstavljao živu legendu, dičnog viteza iz srednjovekovnih pripovesti, istina bez mača i sjajnog oklopa.

Dobro se sećala njihovog poslednjeg susreta, što se sigurno nije moglo reći za Gejbrijela. U to doba je kovao planove za bekstvo s njenom starijom sestrom, Meredith.

Pojava markantnog jahača potaknu Fibinu radoznalost. Bleda mesečina i veo prebačen preko lica su je ometali u proceni njegovog izgleda. Htela je da zna koliko se promenio za proteklih osam godina.

Učinilo joj se da je viši nego što je zapamtila i da teški ogrtač pokriva izuzetno široka ramena. Tesne čakšire su isticale snažne, mišićave butine. Široki obod šešira je bacao preteću, neprozirnu sen preko Vajldovog lica.

Zapitala se da li ima posla s pravim čovekom. Možda je ovo zlikovac, drumski razbojnik ili nešto još gore. Uznemireno se promeškulljila u sedlu. Ako večeras nastrada, njena ucveljena, namučena porodica nesumnjivo će naći za shodno da na njenom nadgrobnom spomeniku ukleše poruku poput ove: KONAČNO JE STRADALA ZBOG SVOJE LUDE GLAVE. Što se njenog zaštitnički nastrojenog porodičnog klana tiče, Fibin život bio je neprekinuti niz pogibeljnih avantura. Možda se ovog puta kobno preračunala.

„Tajanstvena Dama pod velom, nadam se?“, progovori Gejbrijel hladnim glasom.

Laknulo joj je. Sve sumnje u pogledu muškarčevog identiteta nestadoše. Smesta je prepoznala taj tvrdi, mračni glas, iako ga nije čula već osam godina. Potresao je neočekivani drhtaj uzbuđenja. Neobična reakcija joj se ni najmanje nije dopala.

„Dobro večer, gospodine“, rekla je.

Gejbrijel zaustavi crnog pastuva, na nekoliko koraka od nje. „Dobio sam vaše najnovije pismo, madam. Smatram ga izuzetno neuviđavnim, baš kao i sva prethodna.“

Fibi proguta knedlu. Njen sagovornik očigledno nije bio dobro raspoložen. „Nadala sam se da će vas zainteresovati, gospodine.“

„Mrzim obmane.“

„Shvatam.“ Sneveselila se. „*Mrzim obmane.*“ Pitala se da li je počinila ozbiljnu taktičku grešku u saobraćanju s Vajldom. Jedno je sigurno, neće otkriti svoj identitet, zato što se večerašnji sastanak može i neuspešno završiti. „Drago mi je što ste prihvatili poziv na sastanak.“

„Bojim se da sam kapitulirao pred radoznalošću.“ Gejbrijel se blago osmehnuo na mesečini. U tom osmehu ne beše nikakve topline. Ni njegov pogled nije ništa otkrivao. „U protekla dva meseca ste postali prava napast, madam. Hteo sam da vam to lično stavim do znanja.“

„Izvinjavam se“, iskreno prozbori Fibi. „Istina je da sam zapala u očajanje, gospodine. Teško vas je sresti. Niste odgovorili na moja prva pisma. Ne pojavljujete se u društvu. Nisam mogla da smislim drugi način da privučem vašu pažnju.“

„Stoga ste odlučili da me, zaboravljajući na sva pravila dobrog ponašanja, izazovete, ne bih li pristao na ovaj susret?“

Fibi duboko uzdahnu. „Tako nekako.“

„Svi znaju da je opasno uznemiravati me, Damo pod velom.“

Nije sumnjala u to, ali je sad bilo prekasno. Otišla je predaleko. Nije mogla prekinuti noćnu avanturu. Bila je dama s plemenitom misijom. Morala je biti hrabra.

„Tako znači, gospodine?“ Pokušala je da zvuči pribrano i obešnjački. „U tom slučaju mi ne ostavljate izbora. Ne bojim se. Sigurna sam da će vam biti drago zbog ovog susreta i da ćete mi oprostiti zbog beznačajne obmane, kad čujete šta imam da vam kažem.“

„Upozoravam vas da ne volim da gubim, ako ste me pozvali da biste se naslađivali najnovijim trijumfom.“

„Trijumfom?“ Zatreptala je ispod vela i shvatila da govori o mamcu koji ga je doveo na seoski put u gluvo doba noći. „O da, mislite na knjigu. Nemojte biti na kraj srca, gospodine. Nestrpljivi ste da je vidite, koliko i ja. Niste odoleli prilici da je pogledate, iako znate da sam ja novi vlasnik.“

Gejbrijel pogladi pastuva po vratu, rukom u rukavici. „Rekao bih da delimo interesovanje za srednjovekovne rukopise.“

„Istina je. Vidim da vam nije pravo što sam prva pronašla primerak *Viteza i čarobnjaka* koji se nudi na prodaju“, reče Fibi. „Sigurna sam da ste dovoljno širokogruđi da mi odate priznanje na znalački izvedenoj potrazi. Pokazalo se da je knjiga sve vreme bio ovde, u Saseksu, praktično pred vašim nosom.“

Gejbrijel plitkim naklonom odade priznanje njenoj veštini. „Čini mi ste da imate prilično sreće na tom polju. Ovo je treći rukopis koji ste u proteklih nekoliko nedelja kupili pre mene. Smem li vas pitati, zašto ga niste zgrabili i odneli, kao što ste činili u prethodnim prilikama.

„Zato što sam, baš kao što sam objasnila u svojim pismima, htela da razgovaram s vama, gospodine“, priznala je, posle kraćeg oklevanja, „i zato što sam mislila da bi bilo mudro imati vas uza sebe ove noći.“

„Tako dakle.“

„Zaključila sam da je gospodin Neš veoma neobičan čovek, čak i po merilima kolekcionarskog sveta“, nastavila je. „Nije mi bilo svejedno kad sam čula u koje vreme je voljan da mi preda rukopisnu knjigu. Ne volim da poslujem posle ponoći.“

„Nešovo ponašanje svakako prevazilazi granice uobičajene ekscentričnosti“, složio se zamišljeni Gejbrijel.

„Tvrđi da živi i radi samo u sitne sate, kao slepi miš. U pismima mi je predočio da se njegovo domaćinstvo upravlja satnicom koja potpuno odudara od one u ostatku sveta. Spava dok su drugi budni i radi kad drugi spavaju. To je veoma neobično, zar ne?“

„Ne sumnjam da bi se veoma lepo uklopio u mondensko društvo“, odvrati Gejbrijel oporim tonom. „Tipični pripadnik *tona** banči do kasno u noć i spava tokom dana. Moram priznati da imate pravo kad ste oprezni u pogledu posleponoćnog susreta.“

Fibi se osmehnu. „Drago mi je što odobravate moj plan da obezbedim pratnju.“

* *Ton* – skraćeni oblik izraza *le bon ton* označava pripadnika britanske društvene elite, sastavljene od plemstva, trgovaca i državnih velikodostojnika. Naročito se koristio za pripadnike elite u doba regentstva. Pojmovi kao *the upper ten thousand* (odabranih deset hiljada), *the beau mond* (fin svet) i *polite society* (mondensko društvo) imaju isto značenje. Koristili su se tokom čitavog devetnaestog veka.

„Prihvatam tu obavezu, ali moram priznati da me vaša opreznost iznenađuje.“ Izražavao se precizno, kao mačevalac koji zabada oružje u metu. „Dosad niste pokazali nimalo sklonosti ka oprezu i smotrenosti.“

Fibi pocrvene zbog neskrivene ironije, u njegovim rečima. „Moram biti hrabra dok sam u potrazi, gospodine.“

„Upustili ste se u potragu?“

„Da, gospodine, upustila sam se.“

„Shvatam. Kad već govorimo o misiji, ne bi bilo loše da znate da i ja večeras imam svoju.“

Zazebe je oko srca. „Da, gospodine? O kakvoj se potrazi radi?“

„Nisam došao samo zbog prilike da vidim Nešov rukopis, pre nego što pređe u vaš posed, Damo pod velom.“

„Zaista, gospodine?“ Možda se moj plan ostvaruje, pomisli Fibi. Možda sam zaokupila njegovu znatiželju, kao što sam se i nadala. „Želite da čujete šta imam da kažem?“

„Ne baš. Hteo sam da upoznam novog suparnika. Držim do poznavanja svojih neprijatelja.“ Gejbrijel je hladno posmatrao. „Ne znam ko ste, madam, ali me već neko vreme vučete za nos. Dosta mi je vaših igara.“

Zametak nelagodnosti potisnu kratkotrajni uzlet optimizma. Još je daleko od okončanja misije. „Nadam se da ćemo se uskoro sresti. I sami ste rekli da nas zanimaju iste knjige i rukopisi.“

Koža na Gejbrijelovom sedlu zaškripa kad je poterao konja bliže Fibi. „Da li ste uživali u nizu malih pobeda, gospo?“

„Izuzetno.“ Osmehnula se, uprkos nervozi. „U priličnoj meri sam zadovoljna obavljenim kupovinama. Značajno su unapredile moju biblioteku.“

„Shvatam.“ Usledilo je jedva primetno oklevanje. „Ne mislite li da ste nesmotreno postupili kad ste me pozvali da vam se večeras pridružim?“

Nesmotrenija sam nego što možete zamisliti, pomisli Fibi. „Činjenica je, gospodine, da ste vi jedan od retkih Engleza sposobnih da procenite značaj ovog otkrića.“

„Imate pravo. Cenim ga i to izuzetno mnogo. Baš u tome se krije opasnost.“

Fibini prsti lako zadrhtaše na uzdama. „Opasnost?“

„Šta ako odlučim da vam silom oduzmem rukopis kada ga budete uzeli od gospodine Neša?“, pitao je Gejbrijel tihim, ali zlokobnim glasom.

Pretnja je iznenadila. Nije razmišljala o toj mogućnosti. Vajld je bio plemić, za ime boga. „Ne buditi smešni. Vi ste džentlmen. Nikada ne biste uradili tako nešto.“

„Misteriozna Dama pod velom, koja spletkari da bi džentlmena poput mene lišila strasno željenog predmeta, ne bi trebalo da se iznenadi ako pomenuti džentlmen postane nestrpljiv.“ Gejbrijelov glas naglo otvrdnu. „Želim Nešovu knjigu ako je četrnaestovekovna legenda o vitezovima okruglog stola, kakvom je predstavljala. Recite cenu.“

Vazduh između njih je pucketao od napetosti. Fibi nakratko napusti hrabrost. Skupila je svu snagu volje da ne bi okrenula kobilu i odgalopirala u sigurnost seoskog doma Ejmsberijevih. Pitala se da li su vitezovi zatočnici zadavali ovoliko muke gospama u srednjem veku.

„Sumnjam da biste mogli da isplatite neophodnu sumu, gospodine“, prošaptala je.

„Videćemo, kad kažete kolika je.“

Fibi oliza suve usne. „Ne nameravam da je prodam.“

„Da li ste sigurni u to?“ Gejbrijel natera pastuva korak bliže. Krupna životinja podiže glavu i žestoko frknu na Fibinu kobilu.

„Sasvim sam sigurna“, odgovori Fibi bez oklevanja. Zastala je, efekta radi. „Razmišljam da vam je poklonim.“

„Da mi je poklonite?“ Gejbrijel nije krio zbunjenost. „O čemu, do đavola, govorite?“

„Kasnije ću vam objasniti, gospodine.“ Upinjala se da smiri uznemirenog konja. „Smem li vas podsetiti da se ponoć bliži? Za nekoliko minuta bi trebalo da se pojavim u kući gospodina Neša. Idete li sa mnom ili ne?“

„Odlučio sam da večeras budem vaš pratilac“, promrsi neraspoloženi Gejbrijel. „Prekasno je da me se rešite.“

„Dobro. Hoćemo li da krenemo?“ Fibi potera kobilu niz mesečimnom obasjani puteljak. „Dom gospodina Neša je nedaleko oдавde, ako je verovati uputstvima iz poslednjeg pisma.“

„Ne bih želeo da vas gospodin čeka“, reče Gejbrijel i potera konja za njom.

Hitra životinja se poravnala s Fibinim konjem. Pitala se da li je kobilu nervozna poput nje. Gejbrijel i pastuv su delovali moćno i preteće na mesečini.

„Pošto smo se konačno sreli, Damo pod velom, imam nekoliko pitanja za vas.“

Fibi ga sumnjičavo odmeri. „Iznenadena sam vašim interesovanjem, pošto ste proteklih nekoliko meseci uporno ignorisali moja pisma. Stekla sam utisak da vas preterano ne zanimam.“

„Dobro znate da nije tako. Recite mi, nameravate li da pokupujete sve srednjovekovne knjige za kojima tragam?“

„Verovatno. Dosad ste morali zapaziti da gajimo slična interesovanja.“

„To nadmetanje nas na kraju može skupo koštati. Kad se pronese glas da se dva kolekcionara nadmeću u nabavci retkih knjiga, cene će veoma brzo otići u nebesa.“

„Tako je, pretpostavljam da hoće“, reče Fibi s lažnom nehajnošću. „Meni to neće predstavljati problem. Raspoložem pozamašnim prihodima.“

Gejbrijel je ispitivački odmeri. „Vaš muž ne mari zbog vaših rasipničkih navika?“

„Nemam muža, gospodine. Ne nameravam da se udam. Koliko sam uspela da primetim, muževi najčešće obuzdavaju avanturistički duh svojih supruga.“

„Uveravam vas da bi malo muževa tolerisalo glupost kakvu ste vi večeras sebi priuštili“, promrmlja Gejbrijel. „Nijedan muškarac zdrave pameti ne bi dozvolio da mu žena, u ovo doba noći, sama luta okolo, u seoskom ili ma kom drugom ambijentu.“

Nil bi joj to dozvolio, čežnjivo pomisli Fibi. Ali avaj, njen plavokosi Lanselot bio je mrtav. Zarekla se da pronade njegovog ubicu. Potisnula

je uspomene i pokušala da se izbori sa grižom savesti koja se uvek javljala pri pomislila na Nila Bakstera.

Da nije bilo nje, on nikad ne bi otišao na Južna mora, u potrazi za bogatstvom. Da nije otplovio put Južnih mora, ne bi stradao od gusarske ruke.

„Nisam sama, gospodine“, podsetila je Gejbrijela. Očajnički je pokušavala da zvuči bezbrižno. „Osećam se sigurno, zato što sam u društvu viteza zatočnika.“

„Da li, nekim slučajem, mislite na mene?“

„Naravno.“

„U tom slučaju, morate znati da su vitezovi zatočnici navikli da budi dobro nagrađeni za svoj trud“, reče Gejbrijel. „Gospo su, u srednjovekovno doba, obasipale šampione naklonošću. Recite mi, madam, planirate li da me na sličan način nagradite za večerašnji trud?“

Fibi razrogači oči iza vela. Iznenadio je i pokolebao. Sigurno nije mislio da bi trebalo da ga nagradi uslugama *intimne* prirode. Nije mogla da veruje da se Gejbrijel iz osnove promenio, iako ga je bio glas pustinjaka, nevoljnog da sledi pravila ponašanja viših krugova.

Plemeniti vitez spreman da spase njenu sestru od ugovorenog braka, pre toliko godina, u srcu je bio i ostao obzirni džentlmen. U očima šesnaestogodišnjakinje je zasluživao da sedne za okrugli sto. On sigurno neće pokušati da iskoristi jednu damu.

Da li će?

Pogrešno ga je razumela. Sigurno se šalio s njom.

„Podsetite me da vam dam komad ešarpe ili nešto slično, kao nagradu za vaš večerašnji trud, gospodine“, reče Fibi. Nije znala da li zvuči dovoljno otmeno. Imala je gotovo dvadeset četiri godine, ali to nije značilo da je raspolagala bogzna kakvim iskustvom u ophođenju s nevaspitanom gospodom. Najmlađa kći erta od Klaringtona je uvek i svuda bila dobro zaštićena. Ponekad i suviše dobro.

„Mislim da komad trake ne bi bio dovoljna nagrada“, glasno je razmišljao Gejbrijel.

Fibi je izgubila strpljenje. „Pa, to je sve što ćete večeras dobiti od mene, stoga prekinite s provokacijama, gospodine.“ Pogled na osvetljeni prozor je ispuni olakšanjem. „To je sigurno dom gospodina Neša.“

Proučavala je malu, trošnu kuću, obasjanu mesečinom. Čak i noću je mogla da vidi da kuća vapi za popravkom. Odisala je zapuštenošću. Od naherene kapije je vodila zarašla staza. Svetlost iz kuće obasjavala je mali, slomljeni prozor. Krov je na više mesta prokišnjavao.

„Reklo bi se da Neš ne prolazi jako dobro u trgovini retkim knjigama.“ Gejbrijel zaustavi pastuva i hitro skoči na tle.

„Ne verujem da prodaje mnogo rukopisnih knjiga. Iz pisama se stiče utisak da poseduje veliku biblioteku, ali da se teška srca rastaje s knjigama.“ Fibi zaustavi kobilu. „Prodaje *Viteza i čarobnjaka*, samo da bi dobio novac za kupovinu dela kog smatra važnijim od srednjovekovnog romana.“

„Recite vi meni, šta može biti važnije od srednjovekovnog romana?“ Gejbrijel blago izvi usne, pre nego što ju je uhvatio oko struka.

Zastenjala je, kad je lako podigao iz damskog sedla. Nije je spustio na tle. Nastavio je da je drži. Lebdela je nekoliko centimetara iznad tla. Prvi put ju je dodirnuo. Prvi put se našla u njegovoj blizini. Burno je reagovala na nju. Znala je da nikad neće zaboraviti taj trenutak.

Nervirale su je njegove snažne ruke. Davale su joj do znanja kako je mala i krhka u poređenju s njim. Prvi utisak nije je prevario: bio je krupniji i snažniji nego pre osam godina.

Fibi se tada divila sestrinom spasiocu, kao što se i moglo očekivati od nevine, idealistički nastrojene šesnaestogodišnjakinje.

Večeras je potreslo saznanje da je privlači kao muškarac. Nikada nije osetila nešto slično prema bilo kom čoveku, pa čak ni prema Nilu. Nikad ranije nije doživela ovo snažno, nametljivo čuvstvo.

Uveravala je sebe da to ima zahvaliti preterano bujnoj mašti, mesečini i opasnosti. Njena porodica stalno ju je opominjala da obuzda neposlušne misli.

Spustio je na tle, zadovoljan utiskom koji je ostavio na nju. Ona zaboravi da se osloni na desnu nogu, umesto na levu. Zateturala se i uhvatila Gejbrijela za ruku, da ne bi pala.

On podiže obrve. „Da li vas moje prisustvo čini nervoznom, gospođice?“

„Ne, naravno da ne.“ Pustila ga je i hitrim pokretom skupila putnu haljinu. Odlučnim korakom se zaputila ka slomljenoj kapiji. Nije mogla da prikrije blago šepanje. Odavno se navikla na to. Zнала je da okolina iznova i nemilosrdno otkriva njenu sitnu manu.

„Da li ste uvrnuli članak kad sam vas spustio s konja?“ U njegovom glasu bilo je nepatvorene zabrinutosti. „Oprostite mi, madam. Spreman sam da vam na svaki način pomognem.“

„S mojim člankom je sve u redu“, nestrpljivo odvrati Fibi. „Leva noga mi je nešto slabija, to je sve. Pregazila me je kočija u detinjstvu.“

„Shvatam“, reče Gejbrijel setnim glasom.

Fibi se pitala da li mu ta sitna mana smeta. Umela je da odvrati neke muškarce u prošlosti. Mali broj kavaljera se odlučivao da pozove na ples devojkę koja šepa. Takve stvari joj odavno nisu smetale. Navikla se. Pekla ju je pomisao da bi Gejbrijel mogao biti jedan od onih koji ne mogu tolerisati telesno nesavršenstvo kod žene.

„Ako vam delujem malčice nervozno“, nastavi Fibi u istom tonu, „to je zato što vas ne poznajem najbolje, gospodine.“

„Ne bi se reklo“, reče Gejbrijel, s приметnom znatiželjom. „Na putu ste da mi otmete treću rukopisnu knjigu. Nameće se zaključak da me veoma dobro poznajete.“

„Ništa ja nikome ne otimam, gospodine.“ Fibi podiže ruku do oboda šeširića i spusti drugi sloj tamnog vela. Jedan sloj možda neće biti dovoljan da skrije njeno lice u kući. „U vama vidim suparnika, a ne neprijatelja.“

„Nema velike razlike između ta dva pojma, kad je reč o lovu na retke naslove. Upozoravam vas, madam. Možda ste se večeras preterano oslonili na sreću.“

Fibi je hitro reagovala. „Nemojte mi pretiti, Vajlde. Sigurna sam da budućnost krije brojne šanse za pobedu u ovoj igri.“

„Nesumnjivo je da imate pravo.“ Nije skidao pogled s Fibinog pokrivenog lica dok su osluškivali korake s druge strane vrata. „Učiniću

sve što je u mojoj moći da vas u budućnosti suočim s mnogo većim izazovima.“

„Zadovoljna sam dosadašnjim izazovima“, reče Fibi. Nadmetanje s Vajldom je ličilo na mahanje sočnim parčetom sirovog mesa pred izgladnelim tigrom. Bio je to, najblaže rečeno, opasan poduhvat. Prinuđena je da ga izaziva. Podsetila se da bi Gejbrijel mogao nestati u noći, ako izgubi interesovanje. Još jedanput je požalila zbog malog broja kandidata za viteza zatočnika. Čula je kako neko okreće ključ u bravi

„Vaše zadovoljstvo dosadašnjim izazovima“, reče Gejbrijel, „proizilazi iz činjenice da ste dosad pobeđivali. To će se promeniti.“

Poglavlje 2

Vrata na Nešovoj kući su se otvorila. Dočekala ih je zdepasta, sredovečna kućepaziteljka, s pohabanom kapom i keceljom.

„Ko ste vi?“, pitala je sumnjičava žena.

„Budite ljubazni pa recite vašem gospodaru da je stigla osoba kojoj je nedavno prodao srednjovekovnu rukopisnu knjigu“, reče Fibi. Bacila je pogled u hodnik iza domačice. Bio je pun polica za knjige. Sezale su od poda do tavanice. Povijale su se pod težinom u kožu uvezenih tomova. Videla je i gomile knjiga na podu.

„Prodao je još jednu, dakle?“ Kućepaziteljka klimnu s neskrivenim zadovoljstvom. „Pa, to je divna vest. Plata mi dobroano kasni. Već mi prilično duguje. Insistiraju da me namiri pre nove kupovine. Prošli put je sve straćio na nabavku nove knjige.“

„Neš je prodao knjigu iz kolekcije da bi namirio dugove?“, pitao je Gejbrijel kad je ušao u malecno predsoblje za Fibi. Teški jahaći ogrtač mu se njihao iznad sjajno uglačanih čizama.

„Igan ga je nekako namolio da je proda. Gospodin Neš se ponašao kao da mu vade zub.“ Kućepaziteljica je zatvorila vrata uz dubok uzdah. „Gospodar ne može da podnese pomisao na rastanak s nekom od dragocenih starih knjiga.“

„Ko je Igan?“, upita Fibi.

„On je gospodarev sin. Hvala bogu pa nas povremeno posećuje. Kuća bi se raspala da njega nema.“ Kućepaziteljka ih je povela niz hodnik. „Ne znam šta bismo radili da Igan nije ubedio gospodina Neša da proda jednu ili dve prašnjave knjige. Najverovatnije bismo pocrkali od gladi.“

Fibi krišom osmotri Gejbrijela. Osvrtao se po neuglednom pred-soblju zakrčenom knjigama. Proučavala ga je sa svežim, dubokim interesovanjem. Kosa mu se, pod oskudnom svetlošću sveće, crnela kao ponoć, kao pre osam godina. Zapazila je malobrojne sede vlasi na sle-poočnicama. Podsetila je sebe da Vajld ima trideset četiri godine. Se-dine su ostavljale neobično prijatan utisak.

Pre osam godina ga je smatrala prilično starim. Sad je izgledao kao muškarac u zenitu snage. Uхватила je purpurnu haljinu za jahanje. Po-digla je rub haljine da bi preskočila gomilu knjiga. Shvatila je da nara-stajuće uzbuđenje nema ništa s nabavkom rukopisne knjige ili ubeđiva-njem Gejbrijela da joj pomogne u misiji pronalaženja Nilovog ubice.

Srce joj je kucalo brže u blizini mogućeg viteza zatočnika.

Dragi bože, stvar postaje opasna, pomisli Fibi. Osećanja joj, u ovom času, mogu samo smetati. Mora sačuvati prisustvo duha. Ne sme zaboraviti da Gejbrijel nema razloga da gaji naklonost ni prema kom članu njene porodice.

Nije videla njegovo lice zato što je čitao naslov s korica knjige na gornjoj polici. Videla je deo snažne vilice i arogantne, istaknute jago-dice. Začudila se kad je shvatila da posmatra lice grabljivca.

Stomak joj je drhtao od nervoze. Nije očekivala da će žestoke crte njegovog lica omekšati u poslednjih osam godina. Zabrinula se kad je videla da su tvrđe i odlučnije nego ikad.

Naglo je okrenuo glavu, kao da joj čita misli. Zagledao se u nju, grabljivim zelenim očima. Fibi je u jednom, dramatičnom trenutku, po-mislila da pogledom prodire ispod vela. *Zaboravila je na njegove oči.*

Kao devojčica na pragu telesne zrelosti nije shvatila moć Gejbrije-lovih zelenih očiju. Videla ih je samo na trenutak, kad je posetio očevu kuću u gradu, u velikoj grupi momaka iz *tona*, radi upoznavanja s Fi-binom očaravajućom starijom sestrom, Meredith.

Samo je Gejbrijel privukao Fibinu pažnju u toj veseloj gomili. Zainteresovala se za njega, pošto je pročitala sve knjige i pesme koje je neštedimice darivao starijoj sestri. Zasipao je Meredith legendama o kralju Arturu, umesto cvećem. Ona se nije zanimala za priče o davno prohujalim vremenima viteške slave. Fibi je gutala romantične pripovesti.

Kad god bi Gejbrijel dolazio u goste, Fibi se trudila da ga što bolje osmotri iz skrovišta na vrhu stepenica. Neiskusna devojčica je poglede koje je upućivao Meredith tumačila kao krajnje romantične.

Sad joj je bilo jasno da je pridev *romantični*, bio premekan i pre slab da objasni Gejbrijelov vatreni pogled. Nije ni čudo što je Meredith zazirala od njega. Najstarija kći lorda Klaringtona je, uprkos blistavoj inteligenciji, bila krotko i stidljivo stvorenje.

Prvi put otkad se nesmotreno upustila u spletkarenje s ciljem da navede Gejbrijela da joj pomogne, Fibi pomisli da je nedorasla izazovu. Imao je pravo. Nije on muškarac s kojim inteligentna žena može da se poigrava. Njen plan, po svemu sudeći, neće doneti ploda. Pomolila se u sebi. Zahvalila je bogu na bezbednoj anonimnosti vela.

„Šta nije u redu?“ tiho je upitao Gejbrijel. Njegov nemirni pogled je klizio po purpurnoj jahaćoj haljini. Zvučao je znatizeljno.

„Dobro sam. Sve je u redu.“ Fibi podiže glavu i krete za kućepaziteljkom. Da li purpurnu haljinu smatra malo prenapadnom? Znala je da muškarci, po pravilu, ne odobravaju njen ukus. Majka i sestra su joj neumorno prebacivale zbog ljubavi prema drečavim bojama.

Kućepaziteljka ih je uvela u malu sobu, još neprohodniju od hodnika. Ormani, pretrpani knjigama, zauzimali su svaki centimetar zida. Pod se nije video od gomila knjiga naslaganih sve do pasa. Kretanje jeste bilo moguće, ali samo po zavojitim stazama. Dva teška kovčega, puna knjiga, uokviravala su kamin.

Ugledali su postarijeg, debeljuškastog čoveka u uskim pantalonama i ispranom sakou kestenjaste boje. Sedeo je za stolom prepunim knjiga. Proučavao je rukopisnu knjigu. Sveća je osvetljavala ćelavu glavu i guste sede zaliske. Progovorio je, ne dižući glavu.

„Šta je bilo, gospođo Stils? Rekao sam vam da me ne uznemiravate dok ne završim prevođenje ovog teksta.“